ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΤΑ ΕΞΥΓΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ένας Κεφαλλωνίτης πλοίαρχος, πῆγε μιὰ μέρα στὴν ἀγορὰ γιὰ νὰ ψωνίση ψάρια. Πλησίασε λοιπὸν σ' ἕναν πάγκο καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ἂν τὰ ψάρια ἦσαν φρέσκα, πῆρε ἕνα στὸ χέρι του καὶ τὸ μύρισε στὸ κεφάλι.

Τὸ ψάρι μύριζε καὶ μάλιστα φρικτά. Τὸ ἄφησε λοιπὸν στὴ θέσι του ὁ Κεφαλλωνίτης, μορφάζοντας μ' ἀηδία.

Ὁ ψαρᾶς εἶδε τὸ μορφασμὸ ποὺ κανε καὶ γιὰ νὰ τὸν πειράξη, τὸν ρώτησε εἰρωνικά :

— Καὶ δὲ μοῦ λές, καπετάνιε, σὰν τί μυστικὰ εἶπες στ' αὐτὶ τοῦ ψαριοῦ ;

— Ἄ ! τίποτε, ἀπάντησε ὁ ἔξυπνος Κεφαλλωνίτης. Τὸ ρώτησα μόνο ἀπὸ περιέργεια, ἂν εἶδε πουθενὰ τὸ καΐκι μου στὴ θάλασσα ποὺ γύριζε.

— Καὶ τί σοῦ ἀπάντησε, καπετάνιε ;

— Μοῦ εἶπε πῶς δὲν τὸ εἶδε, γιατὶ ἔχει μιὰ βδομάδα ποὺ βγῆκε ἀπ' τὴ θάλασσα κι' ἄλλες τόσες μέρες ποὺ κάθεται στὸν μπάγκο σου καὶ βρωμολογάει.

Κόκκαλο ὁ ψαρᾶς.

* * *

Μεταξὺ δεσποινίδων :

— Ὤ ! πῶς ἤθελα νὰ τὸν ἐκδικηθῶ ! Νὰ τοῦ κάμω κατιτί ποὺ νὰ γίνη δυστυχὴς κι' ἄθλιος σ' ὅλη του τὴ ζωή.

— Τότε.... παντρέψου τον !

* * *

Ἡ σύζυγος.—Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὴ ἡ φωτογραφία μου ;

Ὁ σύζυγος.—Ὡραιοτάτη ! Καὶ ἀσφαλῶς θὰ εἶνε τῆς στιγμῆς

Ἡ σύζυγος.—Πῶς τὸ κατάλαβες ;

Ὁ σύζυγος.—Μὰ... βλέπω ποὺ ἔχεις τὸ στόμα σου κλεισμένο !...

* * *

— Φαντάσου τί ἀναίδεια ! Νὰ μὲ πῆ ἐμένα αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος ἐλαφρὰ γυναῖκα !

— Φαίνεται ὅτι.... δὲν θὰ χόρεψε ποτὲ μαζύ σου !

* * *

— Σ' ἔπιασε ποτὲ τὴ νύχτα κανένας δυνατὸς πυρετὸς ποὺ νὰ χτυποῦν τὰ δόντια σου ;

— Ὄχι, γιατρέ μου, τὰ δόντια μου.... τὰ βάζω τὴ νύχτα μέσα στὸ συρτάρι τοῦ κομοδίνου !....

* * *

— Σὲ τί μὲ συμβουλεύετε νὰ ἐπιδοθῶ ; Στὴ μουσικὴ ἢ στὴ ζωγραφική ;

— Στὴ μουσική.

— Μὲ ἀκούσατε ποτὲ **νὰ παίζω;**

— Ὄχι, ἀλλὰ ἔχω δεῖ μερικὲς... εἰκόνες σου !...

* * *

Μεταξὺ φιλενάδων :

— Λοιπόν ; Πῶς σᾶς φαίνεται τὸ καινούργιο παλτό μου ἀπὸ μαλλὶ γκαμήλας ;

— Περίφημο, Λιλή μου ! Σοῦ πηγαίνει.... φυσικώτατα !...

* * *

Στὸ δικαστήριο :

— Πές μας, κατηγορούμενε, μὲ ποιὸν τρόπο ἔκλεψες τὸ πορτοφόλι τοῦ κυρίου ;

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε πρόεδρε, μὴν ἐπιμένετε ! Αὐτὸ εἶνε ἐπαγγελματικὸ μυστικό, δὲν λέγεται !...

χθηρία :

— Γιατί ; Γιατί ; Γιατί ἀσχήμισες ! Ἀηδιάζω πειὰ ποὺ σὲ βλέπω. Μαράθηκες, ἔσβυσες, κιτρίνισες, ἔγινες σὰν μούμια. Συχαίνουμαι καὶ νὰ φτύσω ἀπάνω σου !

Κερδαινόπληκτη ἡ φτωχὴ Σιμόνη, συγκέντρωσε μὲ στερνὴ προσπάθεια τὶς λίγες δυνάμεις ποὺ ἀπόμειναν στὴ σπαραγμένη της ψυχὴ καὶ ψιθύρισε ἄτονα :

— Τόκανα γιὰ σένα, Κάρλο μου. Ἐσὺ τὸ θέλησες. Καὶ τώρα ποῦγινα ἄσχημη, ἀγαπημένε μου, ἔλα νὰ ζήσουμε οἱ δυό μας, εὐτυχισμένοι πειὰ καὶ δίχως ζήλειες !

— Χά, χά, χά ! γέλασε πρόστυχα ἐκεῖνος. Καὶ σπρώχνοντάς την βάνουσα, τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα.

Ἡ ἄμοιρη Σιμόνη σωριάστηκε κάτω, συντριμμένη, κλαίγοντας πνιγμένα.

Ἀδιάφορος γιὰ τὸν πόνο της, ὁ Κάρλο τὴ δρασκέλισε κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, κατέβηκε βιαστικὰ τὰ σκαλοπάτια. Ἄλλες ἀγάπες τὸν τραβοῦσαν πειὰ ἀκατανίκητα, ἀγάπες λερωμένες κι' ἔνοχες.

Κι' ἡ φτωχὴ Σιμόνη ἀπόμεινε σωριασμένη κάτω, κλαίγοντας μὲ βουβὰ ἀναφυλλητὰ τὰ ποδοπατημένα παρθενικά της ὄνειρα, τὴν κουρελιασμένη της ψυχή, τὴ χαμένη γιὰ πάντα ἀμορφιά της, τὴν τόσο πρόστυχα κι' ἀνάξια προδομένη ἀγάπη της.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ Σύλλογος τῶν «Αἰωνοβίων Γυναικῶν». Τὰ προσόντα τῶν μελῶν. Ἐννενηντατέσσερες αἰωνόβιες γυναῖκες... δυὸ χιλιάδες ἀπόγονοι ! Ἡ πόλις τῶν δακρύων. Γιατὶ κλαίγανε ἐπὶ τρεῖς ὧρες οἱ κάτοικοι τοῦ Ἔξητερ. Ἕνα φιλὶ διὰ τῆς βίας καταμεσῆς στὸ δρόμο. Ποιὸς πλήρωσε τὰ σπασμένα. Ὁ Ἅγιος.... Βίσμαρκ !..., κτλ. κτλ.

Στὴ Μελβούρνη τῆς Αὐστραλίας ἐδόθη πρὸ ἑβδομάδων ἕνα γεῦμα, στὸ ὁποῖο παρεκάθησαν ἐννενῆντα τέσσερες γρηές, μὲ κάτασπρα μαλλιὰ καὶ καταρυτιδωμένα πρόσωπα. Ἡ πιὸ ἡλικιωμένη ἀπ' αὐτὲς τὶς γρηές, ἡ μίστρες Κῆγκαν, εἶνε ἡλικίας ἐννενῆντα πέντε ἐτῶν κι' ἡ πιὸ νέα ὀγδόντα ἑφτά.

Μετὰ τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖο διεξήχθη ἐν ζωηρότητι καὶ εὐθυμία, ἡ .... ἀκατάλυπτες Αὐστραλιανὲς γερόντισσες ἵδρυσαν καὶ σύλλογο «Αἰωνοβίων Γυναικῶν».

Γιὰ νὰ γίνη μέλος τοῦ συλλόγου αὐτοῦ μιὰ γυναῖκα, πρέπει νὰ ἔχη τὰ ἑξῆς προσόντα : Νὰ εἶνε πρῶτον πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία της, νὰ τρώη ὅ,τι δήποτε φαγητὸ καὶ νὰ ἔχη σὲ πολὺ καλὴ κατάστασι τὴν ὅρασι καὶ τὴν ἀκοή της. Δεύτερον δὲ νὰ ἔχη συμβάλει σπουδαίως στὴ διαιώνισι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ συγκεκριμένως νὰ ἔχη ὄχι ἁπλῶς ἐγγόνια, ἀλλὰ τοὐλάχιστον δισέγγονα !

Ὅλες ἀνεξαιρέτως ἡ γρηοῦλες ποὺ ἔλαβαν μέρος στὸ γεῦμα, ἔχουν δισέγγονα, καμμιὰ σαρανταριὰ μάλιστα ἀπ' αὐτὲς ἔχουν καὶ τρισέγγονα.

Ἕνας Αὐστραλιανὸς δημοσιογράφος εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ μετρήση τοὺς ἀπογόνους τῶν 94 αὐτῶν γεροντισσῶν, τὰ παιδιά τους δηλαδή, τὰ ἐγγόνια, τὰ δισέγγονα καὶ τὰ τρισέγγονά τους. Καὶ βρῆκε ὅτι ὑπερβαίνουν —ἀκοῦστε καὶ φρίξατε— τὶς δυὸ χιλιάδες !

* * *

Στὴ μικρὴ Ἀγγλικὴ πόλι Ἔξητερ, συνέβη πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων, ἕνα ἐξαιρετικὰ περίεργο φαινόμενο. Ξαφνικά, ἕνα Σάββατο μεσημέρι, ὅλοι οἱ κάτοικοι ξεσπάσανε σὲ κλάματα κι ἐπὶ δυὸ ὧρες κλαίγανε, χύνοντας ποταμοὺς δακρύων !

Στοὺς δρόμους δὲν ἔβλεπε κανεὶς παρὰ ἀνθρώπους κλαμμένους, μὲ τὸ μαντῆλι στὸ χέρι. Κλαίγανε μικροὶ καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ φτωχοί, ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοί !

Μὰ τί συνέβη λοιπόν ; Εἶχε συμβεῖ στὴν πόλι αὐτὴ καμμιὰ ἀνεπανόρθωτη καταστροφή ;

Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Ἁπλούστατα, εἶχε πιάσει φωτιὰ ἕνα κτίριο, στὸ ὁποῖο βρισκόταν μιὰ φαρμακοποθήκη. Ἕνα μεγάλο δοχεῖο μὲ ἀμμωνία διεφράγει καὶ οἱ ἀτμοί της πλημμύρισαν τὸν ἀέρα, ἐρέθισαν τὰ μάτια τῶν κατοίκων καὶ τοὺς ἔκαναν νὰ κλαίνε ἐπὶ ὧρες !...

* * *

Στὸ ἀστυνομικὸ δικαστήριο τῆς συνοικίας Γοὺντ Γκρὶν τοῦ Λονδίνου, δικαζόταν πρὸ ἡμερῶν κάποιος νέος, κατηγορούμενος ὅτι εἶχε φιλήσει στὸ δρόμο μιὰ νέα διὰ τῆς βίας.

Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου καταδίκασε τὸ νέο σὲ πρόστιμο μιᾶς λίρας στερλίνας.

Ὁ νέος ὅμως ἐδήλωσε πὼς δὲν εἶχε πεντάρα. Καὶ τότε συνέβη τὸ ἑξῆς ἀπρόοπτο : Μιὰ ὡραιοτάτη δεσποινὶς ἐπλησίασε τὸ νέο, ἄνοιξε τὴν τσάντα της καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ ποσὸν τοῦ προστίμου του. Ὁ νέος τὸ πῆρε χωρὶς νὰ φέρη καμμιὰ ἀντίρρησι ἢ νὰ δείξη κἀν ἔκπληξι καὶ τὸ κατέθεσε στὸ δικαστήριο.

Περίεργος ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου γιὰ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ ἐπέμβασι τῆς ὡραίας δεσποινίδος, ρώτησε τὸ νέο ἂν εἶνε ἀδελφή του. Κι' ὁ νέος ἀπάντησε ἀφελέστατα :

— Ὄχι, εἶνε ἁπλῶς γνωστή μου. Μ' ἔβαλε νὰ φιλήσω διὰ τῆς βίας τὴ νέα ποὺ μὲ μήνυσε, ἐπειδὴ τὴ μισοῦσε, ἀνέλαβε νὰ πληρώση κατόπιν τὰ «σπασμένα» κι' ὅπως εἴδατε, τὰ ἐπλήρωσε !

Κόκκαλο ὁ πρόεδρος....

* * *

Ἕνας ἱεραπόστολος ποὺ ἔζησε πολλὰ χρόνια μεταξὺ τῶν Ἰνδῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, διηγεῖται τὸ ἑξῆς καταπληκτικό :

Μιὰ φυλὴ ἐρυθροδέρμων, οἱ Ὀρούρο—Τούτο—Φαγιόστα, λατρεύουν ὡς θεὸ —ποιὸν φαντάζεστε ;— τὸν... Βίσμαρκ ! Καὶ νὰ πῶς :

Κάποτε, σὲ μιὰ περίοδο μεγάλης ξηρασίας, οἱ ἐρυθρόδερμοι, ἀφοῦ ματαίως ἔκαμαν θυσίες καὶ παρακλήσεις στοὺς θεούς των, ἄρχισαν, ἀπελπισμένοι στὸ τέλος, νὰ προσεύχωνται καὶ σὲ μιὰν εἰκόνα τοῦ Βίσμαρκ ποὺ ἔτυχε νὰ βρίσκεται στὰ χέρια ἑνὸς ἰθαγενοῦς, παρμένη ἀπὸ κάποιο ἀμερικανικὸ περιοδικό.

Κατὰ περίεργη σύμπτωσι, ἀμέσως μετὰ τὴν προσευχὴ πρὸς τὸν... Βίσμαρκ, ἄρχισε νὰ βρέχη ραγδαῖα. Κι' ἀπὸ τότε οἱ Ἰνδοὶ διατηροῦν τὴν εἰκόνα τοῦ Γερμανοῦ ἀρχικαγκελαρίου καὶ τὴ λατρεύουν ὡς εἰκόνα θεοῦ !....